

A felperes négy jogalapot hoz fel állításainak alátámasztására.

Az első jogalapban a felperes fenntartja, hogy azáltal, hogy a Bizottság az Arkema által elkövetett jogsértést az Elf Aquitaine-nek és a Totalnak tudja be arra az egyszerű vélelemre támaszkodva, hogy a tényállás megvalósulása idején e két társaság tulajdonában volt alaptőkéje majdnem teljes egésze, a leányvállalat által megvalósított magatartás anyavállalatának való betudhatóságára vonatkozó szabályok alkalmazásában jogi és ténybeli hibákat vétett, továbbá megsértette a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét. A felperes azt állítja, hogy a vizsgálat során vitatta az irányításra vonatkozó vélelmet. Ezenfelül azzal érvel, hogy a Bizottság megsértette az EK 253. cikk értelmében reá háruló indokolási kötelezettséget, valamint a gondos ügyintézés elvét azzal, hogy nem adott választ a felperesnek a kifogásközlésre adott válaszában kifejtett érvek összességére.

A második jogalapban a felperes azt állítja, hogy a Bizottság jogban való tévedést követett azzal, hogy az Arkema bírságának „kiindulási összegét” elrettentő hatás címén 20 %-kal megemelte úgy, hogy az anyavállalatok, vagyis az Elf Aquitaine és a Total a jogsértés idején elért forgalmára támaszkodott, mivel a kifogásolt jogsértés egyik anyavállalatnak sem tudható be. A felperes e jogalapon belül másodlagosan fenntartja, hogy a Bizottság megsértette az arányosság és az egyenlő bánásmód elvét azzal, hogy az Arkema tekintetében megállapított bírság „kiindulási összegét” elrettentő hatás címén 3-szoros szorzóval növelte (vagyis 200 %-os emelést hajtott végre).

Harmadszor a felperes fenntartja, hogy a Bizottság jogszabályt sértett azzal, hogy az Arkemával szemben kiszabott bírság „alapösszegét” visszaesés címén 50 %-kal megemelte. Arra hivatkozik, hogy a visszaesés fogalmának alkalmazása a jelen ügyben nyilvánvalóan túlzott, és ellentétes a jogbiztonság elvével, mivel a Bizottság által szankcionált, a távoli múltban történt ténybeli elemekre alapozott jogsértésekről van szó. Egyébiránt a felperes azt kifogásolja, hogy a Bizottság megsértette a „*ne bis idem*” elvét, mivel az előző jogsértéseket a Bizottság több újabb keletű határozatában már több alkalommal figyelembe vette, amelyekben a bírságok összegét visszaesés címén 50 %-kal emelte. A felperes azt állítja, hogy a Bizottság ugyanazon tényekért bünteti az Arkonát újabb alkalommal.

Végül a felperes arra hivatkozik, hogy a határozat sem jogilag, sem ténybelileg nem megalapozott, mivel nem csökkentette 30 %-kal a bírság összegét az általa a közigazgatási eljárás során tanúsított együttműködés alapján. A felperes azzal érvel, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési, valamint jogi hibát vétett azzal, hogy tekintetében nem alkalmazta az engedékenységi közlemény⁽¹⁾ B. pontját a rá vonatkozó bírság összegének 50 %-os csökkentése érdekében.

(¹) A Bizottság közleménye a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességéről és a bírságok csökkentéséről (HL 2002. C 45., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. kötet, 2. fejezet, 155. o.).

2006. július 19-én benyújtott kereset – Total SA és Elf Aquitaine kontra Bizottság

(T-190/06. sz. ügy)

(2006/C 212/70)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperesek: a Total SA és az Elf Aquitaine (Courbevoie, Franciaország) (képviselők: E. Morgan de Rivery ügyvéd és A. Noël-Baron ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- elsődlegesen: semmisítse meg a 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat 1. cikkének (o) és (p) pontját, 2. cikkének (i) pontját, 3. cikkét, valamint 4. cikkét;
- másodlagosan: változtassa meg a 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat 2. cikkének (i) pontját annyiban, amennyiben az az Arkema SA-t 78 663 millió euró összegű bírság megfizetésére kötelezi – amely összegből 42 millió eurót a Total SA az Arkema SA-val egyetemlegesen tartozik megfizetni, 65,1 millió eurót pedig az Elf Aquitaine SA köteles megfizetni –, továbbá csökkentse megfelelő mértékűre a kérdéses bírság összegét;
- kötelezze a Bizottságot az össze költség megfizetésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresettel a felperesek a COMP/F/38.620 hidrogén peroxid és perborát-ügyben 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat részleges megsemmisítését kérik, amely határozatban a Bizottság azt állapította meg, hogy a határozat által címzett vállalkozások – többek között a felperesek – megsértették az EK 81. cikk (1) bekezdését és az EGT Megállapodás 53. cikkét azzal, hogy több olyan megállapodásban és összehangolt magatartásban vettek részt, amelyek a versenytársak közötti információcserére, valamint az árákról és termelési kapacitásokról szóló megállapodásokra, továbbá e megállapodásoknak a hidrogén peroxid és a nátrium perborát ágazatban történő megvalósításának felügyeletére terjedtek ki. Másodlagosan az e határozatban a leányvállalattal szemben kiszabott bírság összegének – amelynek megfizetéséért a felperesek egyetemlegesen felelősek – csökkentését kérik.

A felperesek keresetükben elsődlegesen tíz jogalpra hivatkoznak.

Először is a felperesek fenntartják, hogy a megtámadott határozat sérti védelemhez való jogukat, illetve az ártatlanság védelmét.

Másodszor is arra hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat – amely őket szankcionálja a leányvállalatuk által elkövetett jogsértésért – megsérti az indokolási kötelezettség elvét, egyrészt mivel a Bizottság nem fejtette ki megfelelően a felek által részben ellentmondásosnak tartott érvelését a velük szemben újonnan elfogadott állásfoglalásával kapcsolatosan, másrészt pedig azért, mert a Bizottság figyelmen kívül hagyta a felperesek által hivatkozott pontos ténybeli elemeket – amelyek annak igazolására vonatkoztak, hogy nem avatkoztak be leányvállalatuk irányításába – azzal, hogy e bizonyítékokra nem reagált.

A felperesek ezenfelül úgy vélik, hogy a megtámadott határozat megsérti a vállalkozásnak az EK 81. cikk, valamint az 1/2003 rendelet⁽¹⁾ 23. cikke (2) bekezdése értelmében fennálló egységes fogalmát, valamint a leányvállalat által elkövetett jogsértéseknek az anyavállalattal szembeni betudhatóságát meghatározó szabályokat. Ezen utóbbi joggalappal kapcsolatosan a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság figyelmen kívül hagyta a közösségi bíróság megszorító értelmezését a Bizottságnak azon jogkörével kapcsolatban, hogy a leányvállalat által elkövetett jogsértéseket az anyavállalatnak tudja be. A betudhatóságra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot ugyancsak hibásan értelmezte, amely az ebben a tárgyban létező határozathozatali gyakorlattal is ellentétes. A felperesek szerint a Bizottság ezenfelül megsértette a jogi személyek önállóságára vonatkozó elvet.

A felperesek továbbá úgy vélik, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibákat vétett azzal, hogy a Totallal szemben helytelenül alkalmazta a betudhatóság vélelmét, és a visszaesés értékelésénél azt állapította meg, hogy a megtámadott határozatban szankcionált leányvállalata mindig is a Total tulajdonában állt.

Ezen túlmenően a felperesek azzal érvelnek, hogy a Bizottság több olyan lényeges elvet sért, amelyeket az összes tagállam elismer, és amelyek a közösségi jogrendszer szerves részét képezik, így a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, a saját cselekményekért való személyes felelősség elvét, a büntetés egyenlőségének elvét, valamint a törvényesség elvét.

A felperesek arra is hivatkoznak, hogy a megtámadott határozat a gondos eljárás, valamint a jobbiztonság elvét is megsérti.

Végül a felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság megsérti a bírságok kiszámítására vonatkozó szabályokat, így az egyenlő bánásmód elvét, mivel a felperesekkel szemben megállapított kiindulási összeget nem csökkentette 25 %-kal, miközben ezt a megtámadott határozat másik címzettje esetében megtette. A felperesek szerint a megtámadott határozat figyelmen kívül hagyja a Bizottságnak az elretentő hatás figyelembe vételére vonatkozó jogköre korlátait, mivel megsérti az ártatlanság vélelmét, valamint a jobbiztonság elvét.

Utolsósorban a felperesek állítása szerint a megtámadott határozat hatáskörrel való visszaélésnek minősül, mivel nekik tudja be a leányvállalatuk által elkövetett jogsértést, és a leányvállalattal egyetemlegesen szankcionálja azokat.

Másodlagosan a felperesek úgy vélik, hogy a leányvállalatukkal szemben kiszabott bírság – amelyért egyetemlegesen felelősek – arányos csökkentésének van helye. A felperesek a bírság kiindulási összegének 25 %-os csökkentését, valamint azt kérik, hogy a Bizottság a tekintetükben vegye figyelembe az enyhítő körü-

ményeket, mivel a Bizottság két hasonló esetben nagyjából egy időben szabott ki rájuk nagy összegű bírságokat.

⁽¹⁾ A Szerződés 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. kötet, 2. fejezet, 205. o.)

2006. július 18-án benyújtott kereset – FMC Foret kontra Bizottság

(T-191/06. sz. ügy)

(2006/C 212/71)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: az FMC Foret S.A. (Sant Cugat del Vallés, Spanyolország) (képviselő: M. Seimetz ügyvéd)

Alperes: az Európai Közösségek Bizottsága

Kereseti kérelmek

A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg az EK 81. cikk és az EGT-megállapodás 53. cikke alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/F/38.620 hidrogén peroxid és perborát-ügy) 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozatot annyiban, amennyiben e határozat bírságot szab ki a felperessel szemben;
- másodlagosan: csökkentse a felperessel szemben kiszabott bírság összegét, valamint
- kötelezze a Bizottságot az eljárás költségeinek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen keresettel a felperes a COMP/F/38.620 hidrogén peroxid és perborát-ügyben 2006. május 3-án hozott C(2006) 1766 végleges bizottsági határozat megsemmisítését kéri az őt érintő részben, amelynek alapján a Bizottság azt állapította meg, hogy az érintett vállalkozások megsértették az EK 81. cikk (1) bekezdését és az Európai Gazdasági Térségről szóló Megállapodás 53. cikkét azzal, hogy a hidrogén peroxid és a nátrium perborát termékekkel kapcsolatosan az EGT egész területét érintő egységes és folyamatos jogsértés követtek el, amely nagyrészt a versenytársak közötti árákról és eladási mennyiségekről szóló információcserére, valamint ármegállapodásokra, a termelési kapacitások EGT-n belüli csökkentéséről szóló megállapodásokra és e versenyellenes megállapodások felügyeletére terjedt ki.